

124
Xacres de la vellesa <1>
(Montuïri)

j ə ðəβ,ans kom,ens (?) lə pl'antə |
j ə tən'i | konəfəm'ent ||
i mo^s pəns'am ə^r v,iwrə s'ent |
i no rib'am ən ə tsɪŋkw'antə |
j ə l kə r,ibə ən ə r vujt'antə |
j el mət'eʃ t,orn innos'ent |
kə vujt'ant əns s ələʁ'iə |
də s 'omo kəβ,əd əst'a |
i kən v'əw kə | no pət ən'a |
j əmb un ɟəj,ato ən sə m'a
j ə səs p'ars | əv,on sul'ia |
i si te kə,ad də f,i j ə f'ia |
i fr'isə d ənəll,o ənə r'a |
i p,ər kə kə s, evə ʒa f'a
mez n'əzə kə kompəɲ'ia <2>

<1> Vegeu la fitxa tècnica d'aquest text.

<2> Com que es tracta d'un text cantat, no assenyallem la durada de les llares.

124. Xacres de la vellesa (Montuïri)

Informador: Sebastià Figueras i Gili

Edat: 71 anys

Transcriptors: J. Veny, L. Pons

Enquestador: J. Veny

Data: 2 agost 1965

Comentari: Text cantat. 1) L'informador, tot i que viu a Montuïri des dels trenta anys, conserva hàbits fonètics (especialment [k̄] i [ɟ̄]) propis del seu poble nadiu, Lloret. 2) La [i] que apareix en la major part dels versos –i que en la versió normalitzada hem posat entre parèntesis– és un recurs habitual en la poesia popular cantada.

124
Xacres de la vellesa
(Montuïri)

I a davant començ (?) la planta
(i) a tenir coneixement;
(i) mos* pensam* es viure cent
i no ribam* a.n* es cinquanta.
I el que riba* a.n* es vuitanta
(i) ell mateix torna innocent,
que a vuitanta anys s'alegria
de s'homo* acabada està;
i con* veu que no pot anar
(i) amb un gaiato en sa mà
(i) a ses parts avon* solia;
i si té cap de fii* o fia,*
(i) frissa* d'anar-lo a enterrar,
(i) perquè a ca seva ja fa
més nosa que companyia.¹

1. Antoni GILI (*Aportació al cançoner popular de Mallorca*, Palma de Mallorca, El Tall, III, 103) va recollir a Porreres aquestes variants:

A noranta anys, l'alegria
de l'homo acabada està,
perque ja no pot anar
a les parts a on solia.
I si té cap fii o fia
desitgen de cada dia
porer-lo dur a enterrar,
perque a ca seva ja fa
més nosa que companyia.

Pels setanta l'home va
pel món i no té alegria
quan veu sa seva harmonia
on ha arribada a parar.
Amb un gaiato amb sa mà
camina i no fa via
i si té cap fii o fia
frissa de dur-lo a enterrar,
perque a ca seva ja fa
més nosa que companyia.